

Chương 12

Trao Niềm Tin

Phong Bình Thần bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Anh dụi mắt, phát hiện Thuần Khiết không có ở thư phòng. Tiếng chuông điện thoại phát ra từ bàn đọc sách. Nhưng nhìn từ góc độ của anh, trên bàn chỉ có vài cuốn tạp chí và một cuốn sách, không có điện thoại. Anh đành phải bò dậy. Nhưng đợi đến khi anh lại gần thì điện thoại lại ngắt. Anh nhấc cuốn sách lên thì điện thoại rơi ra ngoài.

Người gọi điện là Tiêu Úc Sơn.

Anh im lặng một lúc rồi xóa cuộc gọi ấy. Nhân tiện nhìn đồng hồ, mười bảy giờ hai mươi ba phút.

Anh cầm cuốn sách đó lên và đọc. Vì Thuần Khiết chọn nó trên giá sách và giờ đến trang này nên anh chăm chú đọc. Trên đó có một đoạn văn dài được đánh dấu.

“Nếu em không có gì phải oán trách hoặc không có gì phải nuối tiếc thì anh nghĩ anh sẽ không yêu em mãnh liệt như thế. Anh không yêu những người không có sai lầm, chưa từng sẩy chân hoặc chưa từng sa ngã. Vẻ đẹp của họ không có sức sống, không có giá trị. Cuộc đời chưa từng trao cho họ cái đẹp”.

Anh lật lại nhìn trang bìa, là một cuốn tiểu thuyết của Anh.

Đoạn văn không đầu không cuối này anh cũng không muốn tìm hiểu. Anh vứt cuốn sách xuống, cầm điện thoại của Thuần Khiết và đi ra khỏi thư phòng nhưng không thấy cô. Gọi hai tiếng cũng không thấy cô trả lời.

Kết quả nhìn thấy hai “trợ lí” của mình, một lớn một nhỏ, một già một trẻ đang say sưa chơi game trong phòng giải trí. Họ chơi game hành động, hai người đeo tai nghe và kính, tay cầm súng điện tử, bắn về phía màn hình. Trò chơi giống hệt như thật, máu me be bét, cuộc chiến hết sức khốc liệt.

Phong Bình Thần cảm thấy rất kì lạ, dường như chỉ sau một giấc ngủ, thế giới đã thay đổi.

Anh không biết Thuần Khiết thích chơi game. Điều này thì không nói làm gì. Anh lại còn không biết chú lùn bận rộn trăm công nghìn việc cũng mê chơi game. Trong khi họ quen nhau đã hơn ba mươi năm.

Anh đứng cạnh Thuần Khiết một lúc, phát hiện tay cô rất chắc, bình tĩnh một cách lạ thường, toàn thân căng lên, nét mặt cũng vô cùng lạnh lùng. Anh gần như không nhận ra cô nữa.

Chú lùn phát hiện ra anh trước. Chú tắt game, mỉm cười với anh: “Bính Thần, trợ lí này của cậu được đấy. Cậu đúng là có mắt nhìn. Cô ấy học rất nhanh, tư duy nhanh nhạy, lạnh lùng hiểm độc, rất tốt!”.

Phong Bính Thần nghe thấy chú dùng từ “lạnh lùng hiểm độc” mà không khỏi sững sờ. Nhưng nghĩ đến vẻ mặt lúc nãy của Thuần Khiết thì quả thực là có chút hiểm độc.

Lúc ấy Thuần Khiết cũng bỏ kính và tai nghe xuống. Nghe thấy câu ấy cũng không có phản ứng gì, chỉ cười. Thấy anh cầm điện thoại của mình, liền hỏi: “Có người gọi điện thoại cho em à?”.

Phong Bính Thần đang định nói có nhưng lời nói đến miệng lại trôi xuống: “Không! Đúng lúc nhìn thấy điện thoại của em trên bàn đọc sách nên mang ra ngoài, của em này...”. Nói rồi đưa điện thoại cho cô.

Thuần Khiết cầm điện thoại rồi nhìn thời gian: “Đã năm rưỡi rồi, em nên về”. Phong Bính Thần sững người, lập tức cau mày nói: “Em làm trợ lí mà cả ngày không làm được việc gì đã đòi về rồi”. Hình như lúc này anh mới nhớ ra thân phận của cô, vội vàng căn dặn cô: “Anh khát nước rồi. Em đi rót một cốc nước lạnh cho anh, nhân tiện pha cho chú một cốc trà nóng”.

Thuần Khiết bực tức lườm anh: “Còn coi em là trợ lí thật nhưng lại không trả tiền...”.

Phong Bính Thần nghe vậy, lập tức tìm việc cho cô: “Còn nữa, nhớ dọn dẹp thư phòng”.

Thuần Khiết không còn gì để nói nhưng cũng chẳng buồn so đo với anh, đến quầy bar rót nước pha trà, mang tới cho hai người đang ngồi trên sofa.

Phong Bính Thần và Weir nói về hôn lễ của Phong Bình. Cả hai đều nhất trí cho rằng không được phô trương, không nên mời quá nhiều khách, tránh át “khí thế” của nhà họ Đường. Cô nghe mà vô cùng kinh ngạc.

Báo chí và mạng internet đã đưa rất nhiều tin về chuyện giữa Đường Ca Nam và Phong Bình. Cô cũng biết không ít. Bên ngoài đều tưởng rằng Phong Bình là cô gái Lộ Lem bước chân vào nhà giàu, là chim sẻ bay lên cành cao. Nhưng bây giờ người nhà của “cô gái Lộ Lem” này lại đang bàn bạc phải kín đáo một chút, không được quá phô trương, để tránh cướp đi khí thế của nhà họ Đường.

Chuyện này phải nói là quá hoành tráng!

Cô biết Phong Bình Thần giàu có nhưng không có một khái niệm cụ thể. Nghĩ thì cũng chỉ ngang với Phương Quân Hạo, gia đình có công ti, tập đoàn gì đó. Nhưng tập đoàn Bắc Thần là tập đoàn lớn hàng đầu châu Á mà anh ta lại sợ át mất khí thế của nhà họ Đường?! Vậy thì nhà họ Phong sẽ phải hiển hách như thế nào, quả thực không thể tưởng tượng được.

Trí tò mò của cô trở dậy, rất muốn nghe thêm chút nữa. Nhưng nghĩ đến chuyện mình chỉ là một “trợ lí nhỏ” rót nước pha trà, nghe lén chuyện gia đình của người khác thì thật bất lịch sự nên quay người đi dọn dẹp thư phòng.

Nhưng quả thực thư phòng quá sạch sẽ, quá gọn gàng. Cô muốn dọn dẹp cũng không biết bắt đầu từ đâu, xếp sách và đĩa phim mình đã lấy ra vào chỗ cũ là không còn việc gì để làm nữa. Thấy trời âm u xám xịt, sợ rằng lát nữa sẽ mưa, buổi tối về nhà không tiện. Cô muốn về nhưng lại không tiện làm phiền họ. Liên nằm trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, vừa đung đưa vừa hồi tưởng lại cuộc nói chuyện của hai người.

“Rót cuộc anh có bao nhiêu tiền?”. “Nói thật sao?”.

“Nếu anh không ngại”.

“Muốn tính hết tài sản của anh, ít nhất phải mất thời gian nửa năm”.

“Em có thể nghe lời nói dối không?”

“Lời nói dối là anh cũng không rõ mình có bao nhiêu tài sản, không kê xiết”.

Hôm qua nghe thấy những lời này, nghĩ rằng anh đang nói đùa. Hôm nay anh nghiêm túc nói với Weir “không được át mất khí thế của nhà họ Đường”. Giọng điệu vẫn như vậy, rất tùy tiện, coi đó là chuyện đương nhiên, không hề ý thức được rằng câu nói đó làm tổn thương lòng tự trọng của người khác biết nhường nào.

Tài sản và địa vị của nhà họ Đường đã đủ khiến người ta không thể với tới. Vậy mà anh còn “khủng” hơn cả nhà họ Đường, quả thực là rất kích thích người khác. Cô phải đòi anh phí bồi thường tinh thần.

Quá quắt hơn là anh có nhiều tiền như vậy mà vẫn muốn sử dụng miễn phí một lao công như cô, mặc dù cô cũng không làm gì nhưng còn thời gian. Anh đã lấy hết thời gian quý báu của cô. Chỉ có những người có quan hệ về mặt pháp luật mới có thể chiếm dụng thời gian của nhau. Còn cô thì bị lừa đến để phục vụ không công.

Thuần Khiết vô cùng bất bình.

Nhưng trong lòng lại có một âm thanh khác phản bác lại, nếu mi không đồng ý thì không ai có thể ép mi được. Rõ ràng là mi thích bị lừa. Rõ ràng là mi muốn ở bên cạnh anh ấy.

Á, cô đưa tay day day hai bên trán, muốn gạt âm thanh đó ra khỏi đầu.

Sau đó, bỗng nhiên cô nghe thấy giọng nói của Phong Bính Thần: “Em đau đầu à?”.

Cô lập tức bỏ tay xuống, mở mắt thì thấy anh đứng bên cạnh nhìn mình. Khuôn mặt dịu dàng như gió xuân đung đưa trước mắt cô. Cô vội vàng đứng ghé đu rồi đứng dậy. Phong Bính Thần đưa tay đỡ cô, mỉm cười nói: “Ra ngoài uống trà chiều nào”.

Thuần Khiết đứng dậy, chỉnh lại quần áo: “Đến giờ ăn tối rồi, lại còn trà chiều?”.

“Anh thường ăn tối lúc tám rưỡi. Chắc chắn em sẽ đói, bữa trưa em cũng không ăn nhiều”.

Quả thực Thuần Khiết hơi đói bụng. Buổi trưa cùng ăn đồ Tây với một đám người giàu. Vì phép lịch sự nên cô không dám ăn thoải mái. Cô bước ra ngoài, nhìn thấy trà chiều trên bàn, không thể nói là quá thịnh soạn nhưng trông rất tuyệt, hương thơm đậm đà. Đồ đựng điểm tâm và cốc uống trà đều tinh xảo, quý giá. Điểm tâm càng khiến người ta không nỡ ăn. Những món ăn đều thật đẹp mắt, thật xa xỉ, khiến cô nhìn mà không kim được xuýt xoa.

“Anh có muốn biết khi ở bên anh, điều gì khiến em suy nghĩ nhiều nhất không?”.

“Là gì?”. Phong Bính Thần hứng thú hỏi.

“Anh và cuộc sống của anh đều quá tinh xảo, khiến em trông thật giống một kẻ nhà quê, thô thiển tới mức không thể chấp nhận được”.

Anh không khỏi bật cười: “Nhất định không được có ý nghĩ ấy. Em hãy cứ là em. Em phải biết rằng trên đời này không có mấy ai có thể sống như anh”.

An ủi người khác còn không quên ca tụng bản thân mình, đúng là phong cách điển hình của Phong Bính Thần. Thuần Khiết vừa tức vừa buồn cười.

Cô nhìn xung quanh, không thấy chú lùn đâu, cảm thấy có chút kì lạ, liền hỏi: “Chú đâu?”.

“Đi rồi”.

“Đi rồi?”. Thuần Khiết sững người, cười nói: “Anh không giữ chú ở lại ăn điểm tâm sao?”.

Phong Bính Thần cười: “Chú ấy quá béo, bác sĩ dặn phải hạn chế ăn uống, không được ăn đồ ngọt”.

Thuần Khiết gật đầu, không tìm được tò mò: “Hôn lễ của em gái anh khi nào thì tổ chức?”.

“Sắp rồi!”. Phong Bính Thần vừa rót trà cho cô, vừa buồn rầu than thở: “Nó cứ như bị mắc chứng khủng hoảng tiền hôn nhân vậy, cứ trì hoãn hết lần này đến lần khác khiến anh cũng không dám chắc, không biết có nên trao nó cho chú rể hay không?”.

“Anh trao cô ấy cho chú rể?”.

“Bố mẹ con bé gặp tai nạn trong một chuyến bay”.

“Chuyện xảy ra từ rất lâu rồi”. Phong Bính Thần nói rồi cười: “Tai nạn, chẳng có cách nào. Có tiền cũng vô ích”.

Thuần Khiết không biết nói gì, buột miệng nói một câu: “Người nghèo nghe chắc chắn rất hả hê”.

Phong Bính Thần sững sờ, liền dừng động tác, gờm gờm nhìn cô, tức giận nói: “Suy nghĩ đó của em quá u ám, hơn nữa một câu nói đã nói hết thầy người nghèo, thật quá giỏi. Thông thường khi nghe thấy chuyện này, người ta sẽ nói một vài câu tỏ vẻ đồng cảm...”.

Thuần Khiết không hề cảm thấy ngượng ngùng, mỉm cười nói: “Em là người vốn chẳng có sự đồng cảm. Một mặt em thấy mình đã đủ thâm hiểm rồi, không dám tùy tiện đồng cảm với người khác. Mặt khác, em cảm thấy đồng cảm là thứ tình cảm của người trên với người dưới...”.

Phong Bính Thần hiếm khi thấy cô thẳng thắn bày tỏ quan điểm như thế này, khích lệ cô nói tiếp: “Còn gì nữa?”.

Thuần Khiết lờm anh: “Hết rồi”.

Nói rồi liền lấy một chiếc bánh bơ vàng sậm nhét vào miệng.

Phong Bính Thần mỉm cười lắc đầu.

Ăn được một nửa thì bên ngoài trời đổ mưa rào, nhanh chóng tạo thành màn mưa màu trắng khổng lồ.

Thuần Khiết không tìm được than thở: “Không biết trời mưa đến bao giờ, lát nữa em về nhà bằng cách nào?”.

Phong Bính Thần nói: “Anh lái xe đưa em về”.

Thuần Khiết lườm anh: “Làm gì có chuyện sắp lái xe đưa trợ lí về nhà?”.

Phong Bính Thân thản nhiên nói: “Trừ phi là vị sếp này muốn theo đuôi trợ lí...”.

Thuần Khiết muốn cau mày nhưng không nhịn được cười.

Những ngày ở bên Phong Bính Thân, cô đã dần quen với những lời trêu đùa của anh.

Hai người im lặng một lúc.

Bỗng nhiên Phong Bính Thân nói: “Hôm qua anh nói sẽ tặng em một món quà sinh nhật...”.

Thuần Khiết không khỏi bật cười, liền hỏi: “Anh mua chưa?”.

“Ừm, anh chuẩn bị một món quà gần như tiền mặt, không biết có hợp ý em không?”.

“Gần như tiền mặt?” Thuần Khiết cười: “Đó là gì?”

“Em chờ chút”.

Phong Bính Thân đặt cốc trà trên tay xuống, đứng dậy đi vào phòng ngủ. Lúc đi ra, trên tay cầm một bì thư.

Thuần Khiết ngạc nhiên nhìn anh, thầm nghĩ: Không phải là anh ấy định đưa cho mình một tờ ngân phiếu đấy chứ?

Nhưng Phong Bính Thân lại lấy ra một chiếc thẻ tín dụng: “Đây là thẻ tín dụng phụ của anh, em thích mua gì thì mua, đừng khách sáo. Em biết đấy, anh có tiền, có thể mua được tất cả những thứ niêm yết giá trên thế giới”.

Quả thực món quà này vượt xa dự đoán của Thuần Khiết.

Một người đàn ông tặng phụ nữ thẻ tín dụng, chia sẻ tài sản của mình với cô ấy là một bước ngoặt quan trọng trong quan hệ nam nữ, đó không chỉ là vấn đề tiền bạc nữa. Trong đó ẩn chứa tình cảm và niềm tin vô cùng to lớn, thông thường là quyền lợi của một người vợ. Hoặc là người yêu có mối quan hệ hết sức vững chắc. Cô và Trác Việt yêu nhau hai năm. Anh ta tặng cô không ít quà, trong đó không thiếu những thứ đồ đắt giá. Nhưng anh ta chưa bao giờ nhắc đến chuyện đưa thẻ tín dụng cho cô.

Tặng quà cho phụ nữ và cho phụ nữ chủ động tiêu tiền của mình là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cô không thể vì Phong Bính Thân có tiền, hơn nữa không hề bận tâm đến tiền (chí ít thì bề ngoài trông có vẻ là như vậy) mà

nhận thẻ tín dụng của anh. Đây không phải là một món quà tùy tiện, cho dù người này có giàu có như thế nào.

Những giọt mưa tấp vào cửa kính, để lại những vệt nước ngoằn ngoèo, lập tức bị gió thổi bay. Phong Bính Thần thấy cô không nói gì, không tìm được cười nói: “Không phải chứ, thế mà đã làm em sợ sao?”.

Thuần Khiết gượng cười: “Thật không ngờ phong cách làm việc của anh thật đáng sợ, phong cách cậy giàu lên mặt điển hình”.

Phong Bính Thần khẽ cau mày: “Em không thể thay từ nào hay hơn sao?”.

Thuần Khiết chỉ cười, không nói gì.

“VẬY, em không dám nhận món quà này?”.

Thuần Khiết thấy anh dùng phép khích tướng, mỉm cười lắc đầu: “Có gì mà không dám. Em có thể nhận nhưng không dùng nó. Nhưng em cũng không định dùng nó. Vậy thì nhận hay không nhận cũng chẳng sao”.

“Thế thì em nhận nó đi. Như thế cũng coi như là đáp lại thành ý của anh. Còn về việc em tiêu hay không tiêu là việc của em”.

Thuần Khiết không còn gì để nói, nhìn anh một hồi lâu rồi gật đầu: “Thịnh tình khó cưỡng, vậy thì em đành nhận vậy!”. Nói rồi đưa tay cầm chiếc thẻ trên tay anh.

Phong Bính Thần cúi người cảm ơn cô: “Em khiến anh như trút được gánh nặng!”.

Thuần Khiết lật đi lật lại chiếc thẻ trên tay rồi nói: “Chiếc thẻ này có thể mua được một chiếc Bentley không?”.

“Dĩ nhiên là được”. Phong Bính Thần mỉm cười.

“Nếu em muốn mua một chiếc máy bay riêng Falcon 2000LX do công ti Dassault của Pháp chế tạo thì sao?”.

“Họ sẽ hết lòng phục vụ em”.

“Ừm, vậy thì nếu em muốn”

Thuần Khiết vắt óc suy nghĩ, muốn tìm một thứ vô cùng đắt tiền.

Phong Bính Thần mỉm cười khích lệ cô: “Không lo, cứ từ từ suy nghĩ, có thể là bất cứ thứ gì”.

Thuần Khiết suy nghĩ một lúc, nhanh trí nói: “Nếu em muốn mua một ngôi sao bóng đá thì sao? C.Ronaldo hay Messi?”.

Phong Bính Thần khẽ sững người, lắc đầu và nói: “Cái này e là không được. Nhưng em mua ngôi sao bóng đá làm gì?”

Thuần Khiết cười: “Chỉ là em muốn làm khó anh thôi”.

“Vậy thì em thắng rồi”. Anh mỉm cười, ngừng một lát rồi hỏi: “Em thích hai ngôi sao này sao?”. “Em thích rất nhiều ngôi sao, nhưng em chỉ mê Raúl González (1)”.

“Vì biệt danh ‘chúa nhẫn’ của anh ta?”.

“Bởi vì anh ấy là Raúl, hoàng tử Bernabeu. Đây là một sự ngưỡng mộ”.

“Ngôi sao bóng đá nhiều vô kể, có rất nhiều người đẹp trai hơn anh ta, ví dụ như Beckham, Maldini...”.

“Nhưng vẻ đẹp của anh ấy hợp với gu thẩm mỹ của em hơn, đá bóng rất hay, chăm chỉ, trung thực, nho nhã, hấp dẫn, có thể gọi là một kiệt tác hoàn mỹ của Thượng Đế”.

Phong Bính Thần nghe mà bực tức tới nỗi không còn gì để nói. Thuần Khiết liếc nhìn sắc mặt của anh, ánh mắt khẽ lay động, nhìn đi nhìn lại chiếc thẻ trên tay, chẹp miệng tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối: “Chỉ tiếc là chiếc thẻ này không phải do anh ấy tặng em. Nếu không thì thật hoàn mỹ”.

Phong Bính Thần nghe vậy cau mày nhìn cô.

Thuần Khiết không kìm được bật cười. Phong Bính Thần vô cùng tức giận nhưng vẫn cố đầu cô.

“Đau quá”. Thuần Khiết nói một cách khoa trương.

“Đáng đời”.

“Bây giờ em không dám chắc là nhất định sẽ không dùng chiếc thẻ này”.

Phong Bính Thần cười nhạt: “Đồ của em, liên quan gì đến anh”.

Thuần Khiết vờ làm ra vẻ sợ hãi: “Vậy em còn có thể tiếp tục ở đây uống trà, ăn điểm tâm không?”.

Phong Bính Thần bị cô đánh bại, cuối cùng cũng mỉm cười.

Thuần Khiết nịnh anh: “Nụ cười của anh không người phụ nữ nào có thể địch nổi”.

Phong Bính Thần thật sự chịu thua, không kìm được đưa tay xoa đầu cô, tức giận nói: “Mau ăn điểm tâm đi, bịt miệng em lại”.

Thế là hai người tiếp tục uống trà chiều.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ở trong góc, tỏa ra màu vàng cam ấm áp, bên ngoài trời mưa như trút nước, tiếng mưa đập vào cửa kính lộp độp càng làm nổi bật sự yên tĩnh trong căn phòng.

Hai người ngồi quay mặt vào nhau. Thuần Khiết đưa tay mân mê những đường vân trên chiếc cốc. Phong Bính Thần nhìn ngón tay của cô. Ngón tay rất cân đối, móng tay cắt bằng, chỉ đánh một lớp sơn bóng. Ánh mắt của anh lướt theo ngón tay đến cổ tay. Cổ tay của cô mảnh mai, có thể nhìn thấy đường gân màu xanh dưới da, mặt trong có một cái nốt ruồi.

Không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy cơ thể cô nhưng chưa lúc nào nhìn kĩ như lúc này. Bỗng nhiên trong đầu anh nảy ra một ý nghĩ, muốn tìm hiểu cơ thể cô thật kĩ. Nhưng kì lạ là khi anh nảy ra ý nghĩ này, trong lòng anh không hề nảy sinh ham muốn.

Thuần Khiết ngược mắt nhìn anh, dõi theo ánh mắt của anh nhìn thấy bàn tay của mình. Thế là khoanh tay trước ngực rồi ngửa ra sofa: “Anh đang nhìn gì vậy?”

Phong Bính Thần nhìn cô, mỉm cười và nói: “Không có gì”.

Thuần Khiết mỉm cười có chút mệt mỏi: “Em phải về rồi”.

“Bên ngoài vẫn đang mưa”.

“Dù sao thì có anh đưa em về rồi mà”.

“Mặc dù anh không trả lương nhưng có thể bao ăn ở. Em có thể chọn bất kì phòng nào ở đây. Như thế còn có thể tiết kiệm được chi phí đi lại”.

“Em vừa có một chiếc thẻ tín dụng vạn năng, không bận tâm đến chút chi phí đó”. Phong Bính Thần không nhịn được cười: “Thôi được! Chờ một chút, anh đi thay quần áo”

Anh nói rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Mười phút sau, khi bước ra ngoài, trông anh như một người khác. Mái tóc ươn ướt, hương thơm nhẹ nhẹ, phía trên là một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, bên dưới là quần Âu màu xanh lục. Hai màu này kết hợp với nhau đã đủ táo bạo lắm rồi, vậy mà anh còn chọn chiếc cà vạt màu ngọc trai.

Thuần Khiết không chỉ khâm phục mà còn có chút ngạc nhiên: “Anh định đi đâu?”

Anh cười và nói: “Đưa em về. Đi thôi!”

Thế là Thuần Khiết đứng dậy, hai người cùng đi xuống. Vừa bước ra khỏi đại sảnh đã thấy một chiếc xe Lincoln màu đen chờ sẵn. Phục vụ cung kính mở cửa xe cho họ.

Thuần Khiết nhẹ nhàng ngồi lên xe.

Trước đây khi chụp hình cũng đã từng thuê những chiếc xe sang trọng, nhưng phải cẩn thận giống như đồ cổ, chỉ sợ làm hỏng chỗ nào, phải đền mức tiền khủng. Bây giờ, cuối cùng đã có thể thoải mái tận hưởng siêu xe. Đặc biệt là bên ngoài vẫn còn đang mưa, dưới mưa là những con người vội vàng, ướt rượt. Như vậy đã đủ để cảm thấy mình vượt trội.

Đúng vậy, cô thừa nhận cảm giác làm người giàu có rất tuyệt. Nếu ngày nào Phong Bính Thần cũng cho cô ăn ngon mặc đẹp, ngồi xe sang, sống trong căn phòng xa hoa, đi đâu cũng có lái xe đưa đón. Một ngày nào đó khi phải rời xa anh, không biết liệu cô có lưu luyến không rời không?

Nghĩ đến đây, cô không kìm được nhếch miệng cười.

Phong Bính Thần thấy cô mỉm cười một mình, liền hỏi: “Lại đang nghĩ gì vậy?”

Thuần Khiết cười, im lặng một lúc rồi nói: “Chắc chắn tối nay anh còn có việc khác”.

“Tám giờ phải đến nhà họ Đường dự tiệc. Em có muốn đi cùng không?”

“Ăn mặc thế này đâu có giống như đi dự tiệc, giống như biểu diễn thời trang hơn”.

“Sinh ra đã đẹp trai rồi thì biết làm thế nào”.

Anh buồn phiền than thở một câu. Thuần Khiết không nhịn được cười.

Một lúc sau xe đến trước cửa, lái xe cầm ô mở cửa cho cô. Trước khi cô xuống xe, Phong Bính Thần không quên nhắc nhở cô: “Buổi tối đừng thức đêm, nhớ nghỉ sớm...”.

Thuần Khiết đang định cảm ơn sự quan tâm của anh thì thấy anh nói tiếp: “Tám giờ sáng mai anh phải nhìn thấy em. Nhất định không được đến muộn”. Lời cảm ơn của cô bỗng chốc biến thành lời oán thán. Cô bĩu môi, lặng lẽ xuống xe.

Vừa đi được ba bước, bỗng nhiên Phong Bính Thần lại gọi cô: “Chờ chút”.

Thuần Khiết thở dài, chán ngán quay người lại: “Đại thiếu gia của tôi, anh còn gì cần dặn ạ?”

Phong Bính Thần nói: “Lúc chiều Tiêu Úc Sơn gọi điện cho em”.

Thuần Khiết không khỏi sửng người, còn Phong Bính Thần thì vẫy tay với cô, bảo cô mau đi vào.

Cô vào thang máy, lấy điện thoại ra xem, không thấy có trong nhật kí cuộc gọi. Rõ ràng là anh đã xóa đi, nhưng vì sao lại nói với cô?

Tâm tư của người này quả thật là thay đổi thất thường, khó mà hiểu được.

Cô khẽ lắc đầu, gọi điện cho Tiêu Ưc Sơn.

Kết quả là tắt máy, chuyển sang hộp thư thoại. Cô nghĩ một lúc, không để lại lời nhắn.

Về đến nhà, việc đầu tiên là tắm chim tương tự, sau đó mới vào phòng ngủ thay quần áo, nhân tiện mở laptop. Sau đó đi tắm, lau khô tóc, lấy sữa, ngồi trước bàn máy tính, mở MSN, thấy có vài lời nhắn. Tô San và Thư Đình hỏi cô về việc phục chức. Lisa đang online, thấy cô liền nhảy vào buôn, nói rằng giám đốc sáng tạo nghỉ việc rồi.

Cô gửi một dấu chấm hỏi.

“Vẫn chưa tuyên bố. Tô San vô tình nghe thấy Catherine nói chuyện điện thoại, rất đột ngột”.

“Có lẽ là có chỗ tốt hơn”.

“Mọi người đều biết, nhờ vào quan hệ với cấp trên mà cô ta mới leo lên được vị trí ấy, làm gì có chuyện có chỗ nào tốt hơn? Mình thấy chắc chắn là nhân heo già cỗi, bị người ta đá rồi...”.

“Ôn Đế chắc chắn cũng không trụ lâu được. Catherine hoàn toàn là nể mặt bà Giang nên mới nhận cô ta”.

“Loại tiểu thư như cô ta không hợp ra ngoài làm việc. Mình vô cùng mong đợi cô ta tiếp quản bách hóa Hùng Thịnh, để xem cái đồ phá hoại như cô ta sẽ hủy hoại gia sản nhà mình như thế nào”.

Đối với Ôn Đế, Thuận Khiết nói năng không một chút khách sáo. Cô cũng không sợ để lại ấn tượng oán hận, ghen ghét. Cho dù không có Trác Việt, cô cũng sẽ không thích Ôn Đế.

Cô căm ghét và oán hận loại con gái xinh đẹp nhưng trí tuệ vĩnh viễn dừng lại ở thời thơ ấu. Toàn thân Ôn Đế toát lên vẻ ngạo mạn của một người tự coi mình là trung tâm, hỗn xược, không hiểu lí lẽ. Lúc nào cũng khiến cô nhớ tới cô em gái cùng bố khác mẹ của mình.

Lisa cười ha ha, mắng cô cay nghiệt rồi lại buôn tiếp: “Nghe nói bố cô ta và sếp Lưu của chúng ta rất thân thiết”.

“Sếp Lưu? Không có ấn tượng”.

“Trong buổi dạ hội cuối năm ngoái, có lẽ cậu đã gặp rồi, vừa đen vừa gầy vừa lùn, đeo kính”.

“Vẫn không có ấn tượng”.

Lisa chỉ có thể gửi mặt iu xiu rồi lại hỏi chuyện cô và Tiêu Úc Sơn.

Thuần Khiết không trả lời cô ấy. Về vấn đề này, cô không biết nói thế nào.

Tiêu Úc Sơn là một giấc mơ thời thiếu nữ của cô. Đã rất nhiều năm trôi qua, cho dù sau khi trưởng thành, thỉnh thoảng gặp lại giấc mơ nhưng không thể bước vào trong đó. Tình cảm xưa cũ đã bị thời gian mang đi, không bao giờ quay trở lại.

Nhưng cô cũng hiểu rằng thật sự có những người như Lisa, trong sáng, lãng mạn, trí tưởng tượng phong phú, bay bổng. Còn cô thì đã sớm phải trải qua những chuyện tối tăm trong cuộc đời. Chính những chuyện đó đã lấy đi đôi cánh tưởng tượng của cô. Không phải cô không thích lãng mạn, mà cô không thể lãng mạn được. Đối với cô, lãng mạn là một thứ đồ xa xỉ, không thể mua được.

Có thứ lãng mạn nào không cần tiền bạc?

Năm mười tám tuổi, chuyện lãng mạn nhất mà cô từng làm là đi xem buổi biểu diễn của Tiêu Úc Sơn.

Giá vé năm trăm tám mươi tám tệ nhưng vẫn là một chỗ ngồi trong góc.

Vì chút chi phí vượt quá đó mà đúng một tuần cô bị mẹ kể mắng mỏ như bắn súng liên thanh, lại còn nói với bố cô, nhất định phải bóp chết chồi non ấy, không thể để cô học đòi đam mê thần tượng cuồng nhiệt – nói đến cuồng nhiệt, em gái Văn Tây của cô là cuồng nhiệt nhất. Nhưng mẹ kể lại có những lí luận riêng. Bà ta tỏ ra rất “oai phong”, nói rằng trong nhà có một người say mê thần tượng đã đủ khiến bà ta đau đầu rồi, tuyệt đối không thể có thêm một người nữa.

Hơn nữa lúc nào bà ta cũng than phiền khó làm ăn, khó kiếm tiền, chi tiêu nhiều. Nhưng chuyện ăn uống, tiêu pha của em trai em gái thì không hề giảm. Đặc biệt là Văn Tây. Cô ta rất thích trang điểm, lại đam mê nghệ thuật, đã từng học guitar, sáo, đàn tranh. Bạn bè, họ hàng nhà mẹ kể mỗi lần đến nhà chơi lại khen cô ta giỏi giang, đa tài. Vì thế mà cô ta tự kiêu. Chỉ khi nào tức giận mẹ cô ta mới nói vài câu đúng sự thật. Nhưng cô ta nghĩ rằng mẹ đang giận, dĩ nhiên sẽ nói những lời khó nghe nên không cho là thật mà cứ nghĩ rằng mình tài giỏi lắm. Từ nhỏ cô ta đã mơ ước trở thành ngôi sao, tích cực tham gia rất nhiều

cuộc thi. Tiếc là không ai có con mắt nhìn xa trông rộng phát hiện ra tài năng “ngời sáng” của cô ta. Nhưng nhờ ngoại hình xinh đẹp mà cô ta được vào một học viện điện ảnh hạng ba học diễn xuất.

Hồi Thuần Khiết mới vào tạp chí Feel, cô ta nghĩ rằng mình cũng có thể thử ngành thời trang, liền liên lạc với chị gái. Mặc dù Thuần Khiết đã hết lời nói rằng khả năng có hạn nhưng cô ta vẫn chạy đến thành phố Thánh Anh ở nửa tháng trời. Cuối cùng phát hiện những lời chị nói là thật mới bực tức quay về. Cũng không biết cô ta nói với bố mẹ như thế nào mà mẹ kể rất có ý kiến với cô. Cô không bận tâm. Cô không có tình cảm gì với họ, chẳng qua là vì có cùng một người bố, giữ lịch sự với nhau thôi. Họ không đến làm phiền cô, cô mong còn chẳng được. Thực tế, cô oán trách bố còn nhiều hơn ba mẹ con họ. Cô và họ vốn là người ngoài. Nhưng sự thờ ơ của bố đối với cuộc sống của cô khiến cô vĩnh viễn không thể nào quên.

Chú thích:

⁽¹⁾ Raúl González Blanco (1977) là một cầu thủ bóng đá người Tây Ban Nha chơi ở vị trí tiền đạo. Raúl có một kiểu ăn mừng bàn thắng riêng biệt. Sau mỗi bàn thắng anh đều hôn lên chiếc nhẫn cưới, với ý dành tặng bàn thắng cho vợ anh, Mamen Sanz.